

Az Úr nevében

Amúlt vasárnapi evangélium az apostolok missziós útra küldéséről szólt.

Témájában ezt a részt folytatja a mai, amely arról számol be, hogy a küldöttek visszatérnek útjukról. E kettő között található egy kitérő, amely szerint Heródes Antipász megöleti Keresztelő Jánost (vö. Mk 6,14-29). János halálának elbeszélése kitölti azt az időbeli űrt, ami az apostolok elküldése és visszatérése között van. Az apostolok távolléte idején Jézus nem tesz semmit, legalábbis semmilyen cselekedetét nem jegyzi le Márk evangélista ebből az időből. Jogosan állíthatjuk, hogy tanítványai, apostolai nélkül Jézus nem tanít, és nem tesz egyetlen csodát sem. Megtehetné, de mégis inkább visszahúzódik egy kis időre, mert azt akarja, hogy tanítványai minden tevékenységének részesei legyenek, hiszen feltámadását és mennybe menetelét követően arról fognak majd tanúskodni, amit személyesen átéltek Mesterük mellett.

Kissé sajnálkozunk azon, hogy az evangélista egy félmondattal túlteszi magát az apostolok beszámolóján visszatérésüket követően. Tulajdonképpen semmit nem tudunk meg abból, mennyi ideig voltak távol, merre jártak, kikkel találkoztak, hogyan tanítottak, mit tettek, illetve, hogy mi volt szolgálatuk eredménye.

Jézus figyelmességének jeleként értékelhetjük azt a mozzanatot, hogy miután észrevette, hogy apostolainak még évszóra sincs ideje, egy elhagyott helyre

viszi őket annak érdekében, hogy kipihenhessék magukat. Az elbeszélő ezen megjegyzése ugyanakkor előkészíti a következő nap eseményét, mikor a pusztában tartózkodó és táplálék nélkül maradt nagy népsokaságot Jézus jóllakatja, azaz a csodálatos kenyérszaporítást (vö. (Mk 6,35-44).

Miként egykor Jézus útnak indította apostolait, hogy az ő nevében tanítsanak, ugyanúgy mi is azt a küldetést kapjuk tőle, hogy folytassuk szolgálatát a világban.

Hit és tanúságtétel

Bennünket is Krisztus küld, mi is az ő követségében járunk. E küldetést mindannyian a keresztség felvételkor kapjuk meg, s ehhez kapjuk a Szentlélek megerősítését a bérmálás szentségében.

Soha ne gondoljuk azt, hogy a hit hirdetése csak az egyházi személyek feladata. Soha ne gondoljuk azt, hogy alkalmatlanok vagyunk a tanúságtételre, mert valójában nem a mi személyünk a fontos, hanem az, akinek küldöttei vagyunk, vagyis Krisztus.

Lehet, hogy emberi képességeinket kevésnek tartjuk egy ilyen felelősségteljes szolgálathoz, de nem is arra kell építenünk, hanem a Szentlélek kegyelmére, amely mindenkit megerősít a hitben és a tanúságtételben.

Alázattal és engedelmisséggel

Urunk, Jézus Krisztus! Az általad küldött apostolok nem a maguk útját járták, hanem a te utadat.

Nem saját elképzeléseik és vágyaik ösztönözték őket, hanem azzal a meggyőződéssel mentek, hogy a te küldötteid. Példájuk láttán és azt követvén mi is alázattal és engedelmisséggel indulunk, mert nem a saját elképzeléseink vagy akaratunk útján szeretnénk haladni, hanem az Isten által számunkra kijelölt úton előbbre jutni. Te a szentmisében magadhoz hívsz minket. Tanításod hallgatása és a szentáldozás adjon erőt mindennapi feladataink végzéséhez a munkahelyen és otthon, családjuk körében! Segíts, hogy általunk és tanúságtévként életünk által sokan megismerjenek téged, a minden embert üdvözíteni akaró Istent!

**Évközi 16.
vasárnap**
Jer 23,1-6
Ef 2,13-18
Mk 6,30-34

Hétfő
Kiv 14,5-18
Mt 12,38-42

Kedd
Kiv 14,21-15,1
Mt 12,46-50

**Szerda, Szent
Mária Magdolna**
2Kor 5,14-17
Jn 20,1-2.11-18

**Csütörtök,
Szent Brigitta**
Gal 2,19-20
Jn 15,1-8

Péntek
Kiv 20,1-17
Mt 13,18-23

**Szombat, Szent
Jakab apostol**
2Kor 4,7-15
Mt 20,20-28

**Évközi 17.
vasárnap**
2Kor 4,42-44
Ef 4,1-6
Jn 6,1-15